

Hjá Herdis í Mykinesi

Eg beri óttu fyri at bygðin doyr út!

Tað finst neyvan nakað liviligari pláss í landinum enn Mykinesi — við tí nógva djóralívinum og teimum framúr góðu møguleikumum fyri jarðarbrúki.

MEN!

Soleingi meginparturin av jørðini er uttanbíggjajørð verður helst eingin menning í Mykinesi.

Hetta sigur Herdis Joensen, ein teirra, sum hevur livað í oynni alla sína tíð og sum í dag tekur sær av fremmandafólki, ið vitjar.

Sosíalurin vitjaði í Mykinesi herfyri og gistu vit hjá Hredis. Hon tók sum altíð væl ímóti og hevði einki ímóti at siga sína hugsan um Mykinesi í dag, sum m.a. er tann, at hon ber ótta fyri, at bygðin fer at doyggja út, verður ikki okkurt gjørt.

Tað var ein undarlig kensla. Har stóðu vit — Kalmar við myndaútgjerdini og ev viðskriviamboðunum — heilt einsamallir stutt frá teirri nútímans lendingini, um ein kann kalla hana so, tyrlupallinum í Mykinesi.

Mær kom til hugs seinast eg vitjaði her úti í oynni — fyri nokrum árum síðani. Tá kendist tað sum at vera á langfaratúri í ódnarveðri. Túrun við Súlni tyktist ongan enda at fáa, og tá vit vunnupá land í Mykinesi, var tú meira hálvur ennheilur, svimbul og gulur og grónur í skortinum. Jú vist, tú kendist á tær, at tú var langt heimanífrá — frá gerandisdegnum í Havn.

Hesaferð var alt óðrvísi. Tað vóru bert seks minuttir síðani, at tú var staddur á flogvøllinum í Vágum. Vit Tiðin og ferðin vóru gingin so skjótt at tú hevði ikki heilt slept Havnini í tonkunum. Vit vóru komnir úr Havn í bili, tí ymisk onnur ørindi

skuldu gerast fyri blaðið á leiðini vestur.

Bert vit báðir

Tað var sunnudagur. Á flogvøllinum var einki flogfar og eingi ferðafólk og har var mestsum fullkomin tógn. Vit vóru komnir ein hálvan tíma áðrenn tíðina. Teir báðir flogskipararnir á Snipuni bóðu okkum stiga umborð. Vit vóru einastu ferðafólkini henda vetrardagin. Skjótt var atborið, og lotu seinni vóru vit á veg til Mykinesar. Hetta var lögð. Á ferðatælanini stóð, at vit skuldu fara einar 15 minuttir seinni, og at vit á leiðini út, skuldu millumlenda í Gásadal. Men eingin farmur ella ferðafólk skuldu til Gásadals og eingin orsök var til at biða til ásettu tíðina — betri at vera í fyrri lagi enn ov seinir.

Har undir okkum lá so Mykiesbygd. Hvíta brimið skolaði inn yvir

lendingina. Har hevði verið óhugsandi at lagt at við skipi. Meðan restin av ladnum var kavaklætt, so var eingin kavi her í Mykinesi. Har undir okkum lá tann stóri býurin — ein stórur partur óslig-in.

Bert eittans fólk tók ímóti á tyrlupallinum, tá vit gjørdu eina mjúka landing í Mykinesi.

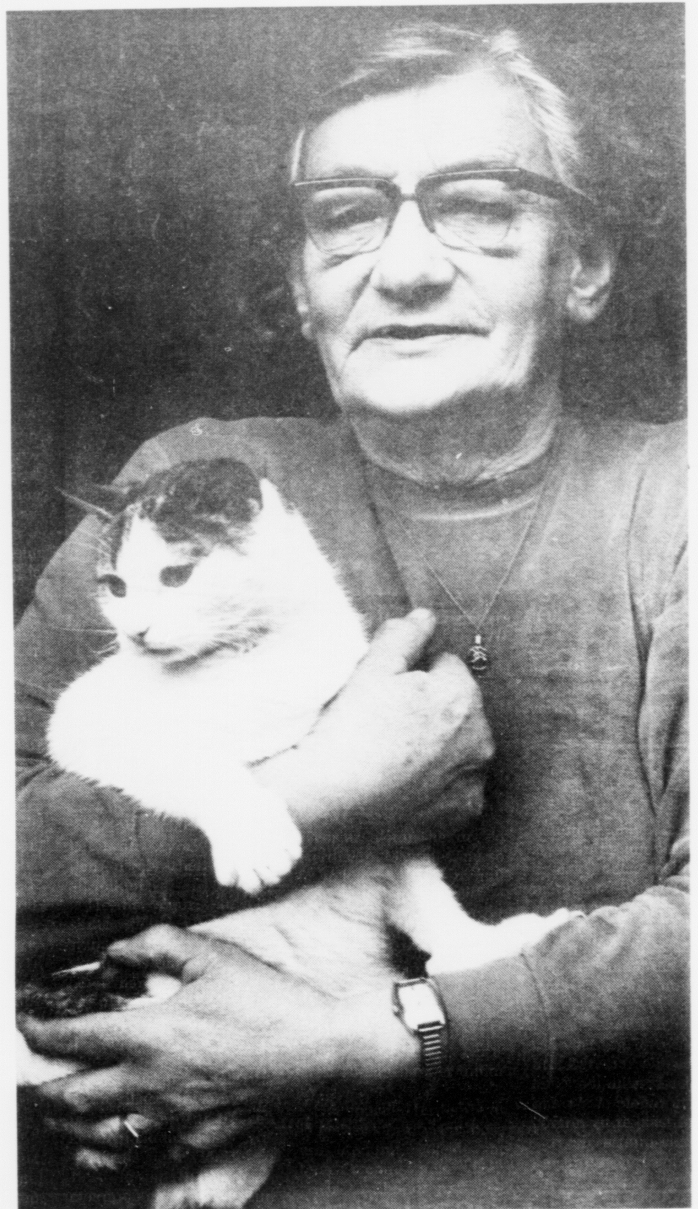
Tað var Eyðun, ein unglingi úr bygðini, sum hevur fingið til uppgávu frá Strandferðsluni at taka sær av tyrluflúgv-ingini í oynni.

Kalmar og eg fóru oman í bygðina. Herdis, ið visti, at vit skuldu koma, mundi helst vera innandura og rigga ein heitan munn til okkum.

So var. Inni í tí hugnaliga køkinum stóð Herdis og skonkti upp í krússini. Hon beyð okkum vælkomnar út í oynna og vónaði, at vit kundu taka við tí, sum hon hevði at bjóða okkum.

Í stovuni hjá Herdis

Tað var enn so stutt fráliðið, síðani vit fóru heimani frá, og nú sótu vit so inni í eini heitari stovu í Mykinesi. Kenslan av ikki rættliga at vera komin út í oynna heilur var ikki fremmand. Nýggja tíðin við flogferum, ið flyta teg tvørtur um høg uppá fáar tímar, setir síni merki. Tú ikki heilt fatar, at tú er komin til eitt fyrr so fremmand og fjart pláss eftir so stutta tíð.

Herdis og Litla uttanfyri húsini í Mykinesi

Men í Mykinesi vóru vit og her skuldu vit vera til á middegi mánadagin. So steðgurin varð ikki langur. Eg ivaðist kortini ikki í, at vit skuldu fara at fáa væl burtúr, nú vit vóru her í blaðøringum.

Eitt tað fyrsta, sum ein legði til merkis her vesturi í Mykinesi, var tann tógnin og friðsælan, sum valdaði í teirri hugnaligu og tættbygdu bygðini Mykines. Neyvan menniskja sást og tú hoyrði neyvan mannámál. Tað var tí eisini hetta, sum prátið afturvið drekkamunninum snúði seg um. Forvitni okkara fekk ein at spyrja Herdis, hvussu vorðið var við fólk her í oynni hesa ársins tíð! Hetta nema vit við seinni.

Herdis eitur hon. Ja, mong munnu tey vera, sum hava notið hennara blíðskap og samveru.

Henni dæmar væl at práta og hóvar tað okkum væl, tí tað er júst hetta, vit eru komnir til Mykinesar til: at hoyra fólk siga frá, hvussu stutt er í oynni í dag.

Men áðrenn vit leggja okkum út í viðurskiptini í Mykinesi — haldi eg — vit skulu siga lesarunum frá, hvør henda Herdis er.

Herdis!

Hon er 69 ára gomul, men hevur eitt sera ungt sinni. Herdis er fødd í Mykinesi og hevur búð her nærum uttan íhald síðani hon var smágenta.

Pápi hennara var Niclas Hansen, slektaður úr Miðvági. Hann kom til Mykinesar bert 16 ára gamal, hetta var í 1891. Hann doyði í 1971, 95 ára gamal. Herdis sigur seg minnst so væl, hvussu

nógv virksemi var í Mykinesi, tá hon var ung og pápin var í bestu árum. Hetta venda vit aftur til seinni.

Herdis var gift við Olivur Joensen, sum doyði fyri seks árum síðani.

— Tað var ræðuligt, bráðliga at gerast heilt einsamøll, sigur Herdis og minnst aftur á kæra mann sín. — Tað er so lögð at koma heim til hús og so eingin er inni. Eg má viðganga, at eg havi ikki vænt meg við tankan enn.

Men Herdis misti ikki vónina og sitt blíðsama lyndi og hevur hon hesi seinnu árin tikið ímóti fremmandum fólk, ið einki innivist hava havt í oynni.

Herdis greiðir okkum frá, at hon júst hevur fingið boð um, at tað koma 15 fuglafólk út í oynni um eina tíð og hava